

BIBLIOTFKA
SHTETIT

814-1

H29.

HASAN HASANI

Krijat e
Bardha

poezi

SH-1
H29.

HASAN HASANI

KROJET E BARDHA

poezi nga Kosova

804
21

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

LAHUTA

Sa randë shembet n'zemra lahuta e vjetër kur m'shon,
n'për mote tingllon si bjeshka, e n'dallgë vërrini
gjëmon.

Kanga e gjysh-stërgjyshve hollë e ma hollë turet
n'beteja gjaku, tyta e hutave si shigjetë përhidhet.

Ditët mallshëm enden n'sytë e mbushun plot lot
për trojet tona të egra që janë djegë ka mot.

Mallshëm enden gishtat e plakut mbi bishtin e kalit,
n'megdane t'kreshnikve gjuhën-me shtiza zanat e malit.

Gjyshi ulë kambëkryq n'mes t'odës mbi qilima kotet,
«Sa të randa kanë qenë mbi supat tona t'thata motet».

Rininë e përtrin lahuta e vjetër me brina t'dhisë —
o, sa e randë asht gjama e trenve t'nximë t'shpisë.

Kur kangën e mbaron plaku me zemër ofshan thellë —
«Krejt me rrashta këto troje t'egra i kemi mbjellë».

Sa randë shembet n'zemra lahuta e vjetër kur m'shon.
n'për mote tingllon si bjeshka e n'dallgë vërrini
gjëmon.

LAHUTA

Sa randë shembet n'zemra lahuta e vjetër kur m'shon.
n'për mote tingllon si bjeshka e n'dallgë vërrini
gjëmon.

Kanga e gjysh-stërgjyshve hollë e ma hollë t'ucil
n'botëja gjaku. Tyla e hutava si shigjetë përhidhet.

Ditë mallshëm edhe n'ytë e mbushur plot lot
për trojet tona të egër që janë djegë ka mor.

Mallshëm edhe gjatë e plakut mbi bishtin e kalit.
n'megdane t'arëshnikve gjuhën-me shtrix zarrë e mall.

Gjyshi në kambëkryq n'nes t'odës mbi dillma kotel.
«Sa të tunda kanë denë mbi supat tona t'lhata mote».

Kininë e përtrim lahuta e vjetër me brinj t'lhisë —
e sa e randë është gjana e venëve t'nxima t'hapisë.

KRONI I XHEVIT

Nëpër zemrën e shkambit përbihet qetë e ngadalë,
currilat e pastër faqeve të thyeme zbresin;
bjeshkëtarët thanë: Verë as dimën ujin s'e ndalë —
sa breznitë femininë e djegun për të e tresin.

N'krue t'Xhevit zemrën përherë e filladit bagtija
tue blegue n'mall, n'gëzim tue rrahë kumbona.
«A po jua pijnë»? — i thonë sho'shojt barija,
lugjeve t'mallkueme furishëm përplasat jehona.

Shpatinës s'malit me një tufë si zanë zbrer një bareshë,
sy e faqe t'kuqe si molla n'rrem - n'krue i lanë,
herkën¹⁾ e zhguntë me një mijë mallkime e zdashë
«Si rrëshina n'rrasë desh' u kalla, pasha't' nanë!»

1) herkë-a — gunë.

KRONI I AKULLIT

N'drekë t'madhe, kur flakë bjeshka fillon me qitë,
rëshina e brejve ndizet flakë kur pikon n'rrasë,
t'gjithë barija ngadalë shpatijeve fillojnë me zbritë
ndër shputa t'kambëve zjarr gufon çdo plasë.

Lugjet n'katër anë prej zaneve jehojnë,
barij e baresha sho'shojnë me dashni e thrrasin:
«A po vini te Kroni i Akullit të drekojmë?»
Si kalorsa rrugëve leqore bjeshkës ngasin.

T'gjithë ndër hije te Kroni si zogjt n'çerdhe bashkohen,
strajcat i çelin bukë e djathë para shtrojnë,
për kroje e lisa t'bjeshkve shkambore krenohen —
askush si ka, barija kavallave gëzueshëm i këndojnë.

KRONI I STUDENCIT

Çdo ditë n'zheg n'bjeshkë barija delet i mrizojnë,
te Kroni i Studencit flladi të rrit e t'jep jetë,
n'Qafë t'Drandafiles malsorët kavallave u mëshojnë,
bjeshkët rriten n'kangë madhnueshme tretë.

Delet kokën e ulin n'hijen e pishave n'kët krue,
kumbonat e ogçave rrahin n'doj'herë në t'rrallë,
zbardhohen hijet e qingjat n'mall tue blegrue
e kërkojnë amën e tyne me shue etjen që n'vapë i kallë.

Njifarë bariut zani i thekshëm iu ndie n'bokë
për grigjen e humbun ndër male dikund tret:
«A m'i patë delet ndokund more shokë?»
«O, eja, se te Kroni janë zdjergë¹⁾ në mriz kanë m'etë».

---

1) zdjergë — zbritë.

TKRONI I ISLAMIT

Te Kroni i Islamit mbas Hajle, një plak shikonte
Rugovën e bardhë që i shtrihej larg n'hapsi,
n'syri kallej diçka, n'zemër kanga isgufonte:
«Vend i bukur me pishnaja t'bukra si flori.»

Mall i madh e kishte rrokë me dalë e shetitë,
Bjeshkët e Nemuna e majeve në krojet e ftofta,
n'kto gurra edhe një herë zemrën e djegun
me flladitë —
kroje e lisa me i përshëndetë me shikime t'ngrohta.

Por kamba si provonte si dikur n'rini t'lodrojnë,
për dore një voglushë e pruni te ky krue
barijve përbri iu lut fyellit t'ia thojnë —
rroshku, malli djaloshar, rinia iu kujtue

LIVADHET E GJAKUT

Livadheve t'Gjakut me 'i grusht andrra jam rritë
si femi i maleve mbas tufës tue derdhë lot,
zemra më digjet për femininë at ditë e sot
kur ka lindë dielli s'pari mue n'sukë m'ka shëndritë.

E 'i val kujtimi damarve lundron si anije
për kangët e mia që dikur përziheshin me lisa,
me i lot t'thekt i kërkoj ndër rrasa, brej e tisa
gjurmët e kambëve zbatë i kam harrue n'shpatie.

N'këto livadhe femininja e djegun ka mbetë si vesë,
jehona e fyellit tim a mbëshef n'barin e thatë
e kangët që kurr' s'i kam kursyer as matë
njizet pranvera m'i kan vjedhë pjesë pjesë.

LIVADHET E YJVE

N'gjiun e shtatë bjeshkëve t'thuruna me majë e lisa shtrihen Livadhet e Yjve ku kryqzohen shtatë lugje, kavalli i mallon malet n'agime e muzgje, që pa ndërpre ia thonë malsorët me t'bardhë plisa.

«Çdo mbramje e agim n'kto livadhe bisha luron — m'pat thanë Hajdari ulë n'postajë¹⁾ n'kasollë mustaku i qeshej ndër vedi me një gaz të hollë — shumë jam kacafytë me bisha n'kët bjeshkë që gjëmon».

Malli i t'kaluemes n'sy flakë filloi me i ndezë «Banorët e maleve kështu e kanë: n'për male rritë pa kulm mbi krye...» Vrushkuj djerse ballit nisën me i zbritë, fytyrën e ftohtë prej djerse e fshini me një shami t'zezë.

---

1) postajë — postiqe

LIVADHET E THATA

Shtatë t'banishta n'log ndeje dalin n'Livadhet e Thata, kanga gufon majeve tue pi tambël me tasa, sho'shojt i thërrasin n'lëdina me luejtë rrasa — vashat si drenusha i hudhin shpinës flokët e gjata.

Rrasat i vnojnë në dy anë t'livadheve nga tri e fillojnë me shijue me gurë secilën tue gjue, vashat thyejnë shtatin rreth tue lue— o, zemrën ma pëlçet ai sy që shkrep dashni!

Kur bjen muzgu hija mbi livadhe lëshohet, malsorin fitues në rrasa e thirrin: «shejtar» azganshëm¹⁾ fyelli i mbush klithje brigjet plot bar²⁾ e malsorja si zanë për dashnorin shejtar krenohet.

---

1) azganshëm — azgën — trimërisht

LIVADHET E BUTA

Asaj vere livadheve ishte harlis bari, lugjet gjelbröshe kostarët shkojshin tue i nda, kanga kanga përzihej me lisa dashnorin kosbash tue pa vargut të kostarëve n'Livadhe t'Buta tue u gri.

Kur teret bari me grabuja¹⁾ nusët belholla i rrethojnë livadhet sanën tue mbledhë, djersa faqeve si gjega shkën tue u derdhë, n'maje e curra shkëlqejnë kmishat e bardha e t'holla.

Dikun n'zembrën e bjeshkës ndihet fyelli, n'livadhe shuhet kanga që zemrën ta merr e syni i vashave dhe nuseve shpirtin ta shter— o, sof derdhi lotë me buzët e rreshkuna si dielli.

---

1) grabujë — Krehër

KODRA E ROGËS

Me t'agimit at mëngjes i pata lëshue vjetat,¹⁾
në Kodrën e Rogës i futa rrethue me gardh,
kah jugu frynte një erë e lehtë, një re dukej bardh
zemrën ma kaploi bukuria si dallga detmat.

E kodra ngrihej halt mbi shtatë-tetë lugje,
unë vërejsha habitshëm nën hijen e qarrit n'fshp,
syt m'u kishin ngul si shigjetë dikund n'shkrep
ku mallshëm këndonte një zog n'murgje.

Dhimbshëm i këndoje tash ndër stinë Rogës,
ku një pjesë të jetës i kam kalue dikur,
faqet e saj i përgdheli tue u mburr
e frymzimën tim kunorë ia kam falë bokës.

1) vjetat — vija

KODRA E RREZES

Dridhet dallga majeve, dielli shkrep mbi curra,
lugjet lëkunden furishëm prej dashnisë që vlon,
kanga e shkrumueme n'për mote n'zemër gufon
kodra prej deleve shëndrit si ujvara n'gurra.

Mbramjeve, kur dielli i afrohet dy litarë bjeshkës,
barija dalin prej gjinit t'malit s'bashku n'kodër,
dallga e lojës ngrihet drejt qiellit si lodër
derisa dielli rrezet t'i mëshefë mbas kreshtës.

N'at muzg mbramjeje n'kodër kavallat mëshojnë
e kanga t'vdekunin n'vorr kishte me e ngjallë,
nuset tue mbushë ujë n'kroje gjaku flakë i kallë
«Ah, goja u lumtë, sa ambël po ia thojnë!»

GURI I SHKALLËS

Ka mot, thonë pleqt', fyt për fyti barijt' qenë rrokë
për megjën e bjeshkës ku delet i hapshin me kullotë,
n'at shkallë të kreshtës gjaku ka pikë curril n'tokë
Bardhokat s'dëshironte me ia trazue kush at botë.

Ditët kaluen rrëshanë e u banë disa vjet,
ato lugje s'pajtoheshin kurrresi n'at vend,
ndërhyjnë pleqt' me kanun t'maleve-medet,
s'pajtoheshin malsorët për dekë as gazmend.

Prej asaj dite n'këto bjeshkë kur përlesheshin barijtë
n'për oda t'burrave pleqt' e fshatit tubohen,
Gurin e Shkallës e sjellin n'përmend si fmijtë
«A e dini sa gjaqe janë ba moti...» — pendohen.

GURRI NUSESË

Dy palë krushqin'kët bjeshkë ka mot qenë ndeshë
ishin ndalë se cilici do t'leshjë rrugën ma parë,
ashtu, si ndodhë, pa u përleshë
rrugën se ki'pa lëshue asjени bajraktarë.

Bjeshkët ki¹⁾ pa' marrë gjamë me lugje e brigje,
kur dy nuse ranë përdhe - u banë përmendore t'kohës,
n'at zakon gjaku janë kallë nofullat për shtigje
piramide t'eshnave janë ngrehë n'rrugët e botës.

Sot e asaj dite këtij vendi i mbet emni Guri i Nuses
e sa herë nuset kalojnë atypari, ndalen e shikojnë —
medet, gjijt e bardhë t'shkretat ia dhuruen kohës,
lot mallimi n'zemër përherë më përvlojnë.

1) ki — kishte

GURI I SHPUEM

Kokën e ngreh drejt qiellit n're t'zeza
dhe plisi tij i bardhë fytyrën ia shplon diellit,
n'frymzimin e vargut tim me një shkrepse e ndeza
kangën e shkrepave që përcillej nga melodia e fyellit.

Si sofrën e bukës barija kët guri e rrethojnë
t'Rugovës e t'Vrrinit me dele përherë e mveshin,
Rrafshin e Dukagjinit n'për mend kaj' herë e lodrojnë
dhe fjalën e gjysh-stërgjyshve për zemre e ngjeshin.

N'majë t'këtij guri n'agim përherë fyelli ndihet
e shtatë bjeshkë jehonën shkojnë tue përcjellë,
kanga e vashave për mjedra me te përzihet,
që bariun ndër curra e androjnë për dashni si diell.

DALLGËT E VËRRINIT

KANGA

Ka mot'i kangë e vogël m'a rreshkë¹⁾ në zemër
e gjaku damar've t'kallun a'shkri deri n'thembër.

Për një kangë fëmininë e përcllueme n'flakë kam djegë,
n'lindjet e kuqe që moteve janë mërdhezë²⁾ si shegë.

Kanga ime dikur i ka joshë malet me t'bukrin fyell,
hojet e shpirtit m'i ka mbushë dashuni e diell.

I vorfën kam qenë por n'zemër kam pasë dëshirë
n'rrugët e ngadhnjimit njerzit me jetue të lirë.

Tash kangëtoj për fshatin e për bariun n'at breg,
'i frymzim i thellë n'epshe t'gjakut ka mot më djeg.

O, ka mot'i kangë e vogël m'a rreshkë në zemër
e gjaku damar've t'kallun a'shkri deri n'thembër.

1) rreshkë — thekur

2) merdhezë — ndezur, përskuqur deri në nxemje

GUJA

Sytë pa pritmas m'u ngulën n'kulmar't e vjetër
t'shkyeme e t'leckosun e vërejta gujën time t'f'minisë.
t'shkye,

E mora dhe e shikova, ishte ba copë copë-n'fërflaza
shkye,
ku gjamët e mia dikur nëpër arna mbas grigjës
i kam lidhë nye.

O, sa kujtime t'idhta më solli at ditë ndër mend,
'i gurrë lotësh më zbriti bebzave - kujtim mbet
n'at vend.

shum' me të jemi mbështjellë, unë dhe prindët
prej stuhisë

kur në fushë ndodheshim tue lavrue arën e zotnisë.

N'xhepin e saj të shkyem pa dashtë më rrëshqiti dora,
ende ki'n pa' mbetë trohat e bukës që kam ngranë
n'për ara.

Për mall n'muzeun e zemrës e vendosa gujën e shkretë
fëmininë me ma kthye n'prehën n'mendime kur
t'jem tretë.

DJEPI

Në një djep të drunit t'latuem me dy shpatza jam rritë,
mbi një copë postajë dhie ku më janë shtrembnue bri-
njtë.

Nana pranë meje kurr' s'ka mundë me më ndejtë,
me vajë n'buzë kur kam qenë as kur kam flejtë.

Për laku megjave nana trette tue kullotë dhinë
e gjama ime në djep, n'at vetmi e përmbyste shpinë.

Tue u gërrithë¹⁾ shpeshherë jam rrëxue përmbys,
lulaku²⁾ i linit n'mishin e njomë m'ka pre n'mjedis.

---

1) gërrithë — pjersishë

2) lulak-u — pelenat bashkë me lakun që lidhet foshnja në djep.

Kur nana ndiente vajin ngante pa mend në kokë
«Uh e mjera lokja, paske mbarue» — nxirrte flokë.

«Medet, si do të rritesh, bir, n'kët'vuejtje e skamël!»
skaj më skaj oborri atëbotë mbushej vajë e gjamë.

DUPPI

Por që unë, biri i skamës, sot u rrita - ba burrë
kasollës dhe atij djepit të drunit i këndoju tuë u mburrë.

ZGJEDHA

N'trenë t'hambarit zgjedha e thyeme asht nxi e terë
e në qafën e Murrojave s'a vu ka mot n'pranverë.

Temlikët¹⁾ i janë thye e ba copa copa —spirrosë,²⁾
djalëria si anije pa vela n'fërflazë m'a fundosë.

M'u kujtue qafa e Murrojave ngadalë tue rrjedhë gjak
e më kinla³⁾ ia mjekonte baba prorre në kët prak.

Kur plaga niste m'u shërue e me vu rreshkë
me arna e cukla temlikun kishte me ua mvëshë.

E zbrita prej trenve -e shikoj në dorë,
malli për atë dashuni m'përvloi si fëmiun e gjorë.

---

1) temlikët — pjesë të zgjedhës

2) spirrosë — grimcuar bërë grimca-grimca.

3) kinla — barishtë që përdoret për mjekime popullore

PARMENDA

Zhag¹⁾ m'ka ngrehë parmenda kur lëvrojsha n'rrah,
ka mot jam mundue tim eti me i hy ndër krah.

Nji mijë herë në brazë jam rrëzue mbas saj
ky kujtim sot zemrën ma mbushi plot vaj.

Me hosten n'dorë mbas saj jam tërhjekë ngadalë
n'gjuhën e gurit tue pëshpëritë: «Avit, oksh-ktheu,
Balë».

Lavrojsha në rrah por me sy të untë prore
pse s'munda me ia shmangë arës edhe një shpore.

Tue u ngrehë zvarë, bigën me gjak e kam ngjyrosë
'i kujtim n'shpiert atë ditë e sot e kam varrosë.

---

1) zhag — rrëshqanas

RRAHU

Im at djersën e ka derdhë n'rrah mbi shpia
cunga e rranjë tue shkulë, therra e lajthia.

Për'i copë buk' goje n'votër, ditët i ka djeg'
tue derdhë mundin n'vapë të diellit, në zheg.

Bukën çdo ditë ia kam sjellë me'i gërçak¹⁾ ujë në dorë:
«Ju rritsh babës» — zani i tij i çjerrun ndihej prorë.

Randë ofshante baba kur kazma ngulej në dhe
rranjët e therrë-lajthive me sëpatë tue i pre.

Shtatin kur e ndreqte eshtnat iu ki'n lakue,
këto troje t'egra tu'i ujitë me djersë si prrue.

---

1) gërçak — shtambë

POSTAJA

Në një copë postajë të dhisë t'shkyeme në betejë
Ka mbetë jeta ime e vogël. Miq, s'mund t'u rrëfejë.

Shpatullat e thyeme dikur në të i kam prajtë
si unat e mërdhime n'votër t'zjarrit tu'ofshajtë.

N'at copë postajë të rrjepun, pa lesh, veç lëkurë,
gjuhën e gurit e mësova, kangën e zjarrtë me thurë.

Pranë guri t'oxhakut mbi te, n'pluhun e hi jam rritë,
me lotin e thektë të nanës mbi mue që ka derdhë
çdo ditë.

«Linde! Të rrita në ditët e zjarra, në skamë»
shpirtit të vujtun e nxirrte një të randë gjamë.

Medet, sa m'ka përkdhelë me kangë n'buzë
t'shkrumueme,
n'fūrkë tue tjerre, lot tu'derdhë n'kokën time
t'vrugnueme.

SO F R A

Ftohtë uleshim rreth sofrës n'pluhnin e shpisë
sytë drejtue n'duert e nanës - n'kallijt e dashunisë.

Vintë me atë bludë¹⁾ n'dorë t'mbushun plot lang.
e para na ventë pa zemër-zemra i pëlciste dang.

«Hani, lum nana, se langu faqet ua skuq»,
kokën e kthente anash, lotët s'i shkonin huq.

'I vlla e kam pasë t'lazdruem, nanën e thirrte tu'qa?
«Nanën e hjektë mordja, — thonte, —
po çka kam me ba».

Ulshim e ngriheshim me ofshamë n'zemër e vaj në buzë,
ajo fëmimi e djegun n'kujtme ka mbetë si shpuzë.

---

1) bludë-a — pjatë druri

KASOLLA

Nji flakë e pishës kasollën e mbushte dritë
rruzës¹⁾, së tranit'i vrushkull rrëshine tue zbrinë.

Tymi i zjarrit n'mes votrës sytë na i mbushte lot
e ima at azganshëm e dredhte mustakun vrik atëbot'.

Na fëmijt' me bluda në dorë nanën e ki'm rrethue
e ajo lotonte prej tymit mazën tue na mbarue.

'I gufim gjaku po më digjet atë ditë e sot
për fëmininë e djegun n'cikole t'rufëve ka mot.

Hajshim darkë - me fjetë bijshim mbi fierë
o, sa ambël flijshim gji me gji deri në të gdhirë.

---

1) rruzës — kurrizit.

KTHIMI

'Para syve më rrinin im at kur prej qytetit u kthy'
i krrusun me një strajcë n'shpinë, n'shpiert diçka ndry.

N'pluhun t'shpisë e lëshoi strajcën e shkopin
pranë gjunit,
frymë s'mund ngihej, rraskapitë e lodhë prej unit.

Na (carrokët) e ki'm rrethue s'bashku me nanën
e shkretë,
tue e vërejt si hijen e lisit t'thatë me degë
t'këputuna n'jetë.

«A mund erdhe, o njeri?» — i pëshpëriti nana
me gjysëm zani.

«Ngadalë!» — trupin e lodhun e ngrehi, randë
si toka ofshani.

Strajcën e muer që grykën ia kish lidhë me spagë
n'zemër i kishte pëlçitë një damar gjaku-vrragë.

Tri palë opangë gogishte i nxori për vllaznit dhe muer,
n'prehën na i hudhi me afsh tuj na përqafue.

Edhe 'i gujë t'zhgunit ma hudhi për shiun
që m'zente n'bokë
tue i ruejt' katër-pesë dele me'i fyell t'çamë,
t'futun n'shokë.¹⁾

...Nanës dy-tre kutë pëlhurë ia kish ble
me e pre një këmishë
e na të gjithë i këcyem rreth qafe prej gëzimit
që na pat grishë.

---

1) shokë-a — brez

DRAPNI I KËPUTUN

Pluh'ni e kishte mbuluc nën një qoshe të tavanit
tue i përkdhelë varret e moteve të tranit.

N'dhambëzit e tij të thyem blenjtë e tallave
ki'n mbetë.

që n'sarnishta të djeguna kanë ndrruc ka mot jetë.

N'tehun e idhët sa herë gishtat e malsores
janë përgjakë
tue i mbledhë dor'zat e grunit në të zjarrtën flakë.

Moti ka pritë drapni i këputun me frushklluc n'ara
ë për mixhën me duq¹⁾ në krah që të hudhet fara.

Azganshëm hullitë e arta moteve i ka hudhë për dhe
me atë gjysëm tehu që tallat shkonte tue i pre.

E tash ka mbetë në pluhun dhe ofshanë ndër stinë
për ditët e zvaruna rrshanë që ma dogjën rininë.

---

1) duq — hejbe

BARIU

Përherë n'fëmini zani i thekshëm maleve ndie m'u ka,
tue nga mbas lopëve zhvinave gjamët s'kam
mujtë m'i pra.

Trenisht¹⁾ kam nga mbas tyne n'kodër e çdo cikor,
t'dridhmet m'kan'hy n'zemër kur shifsha ndoj kaproll.

Tufës m'i printe me trokaçë²⁾ në qafë Balusha,
dallgë i mbushte lugjet e blerta - brigje e fusha.

N'vapë t'korrikut, kur xekrri³⁾ i thumbonte gjanë,
n'njimijë drejtime tretshin, tue nga në çdo anë.

---

1) trenisht — çmendurisht

2) trokaçë — këmborë

3) xekrri — zekthi

«O, nga dreqo, se lopët t'kanë zbritë n'arë, në dam,
se me t'ardhë aty me kët shkop t'i thej brinjtë, llom».

Unë ngajsha mbas tyne tue true e bërtitë
çdo pllambë të maleve me lot e kam ujitë.

Mbramjeve në kodër më pritte im at plot mall
«A i nginje biro?» — zjarr në zemër niste me më kall.

Kur bijsha n'gjum', gjumi s'më zente mbi cergë,
brinjtë e njoma t'shtrime n'tokë kërcëllonin
n'flakë djegë.

Përherë n'fëmini zani i thekshëm maleve ndie m'u ka,
tue nga mbas lopëve zhvinave gjamët s'kam mujtë
m'i pra.

MULLINI

Mbi lum mullini i vjetër vajton n'gjuhën e përlotun
çakalla¹⁾ rreh mbi gur tue i zgjue tingujt e kotun.

Mbi trenë rrjetat e bardha t'marimangave luejnë
e zvaren mbi miell malsorët ku grunin e bluejnë.

Malsorët këtyne trojeve janë rritë si fierat me stinë,
për 'i barrë drithë djersën kanë derdhë n'rrëpinë.

Karvanë zbresin vetullës së malit për në mulli,
rrugës gurore n'për mend e endin t'kaluemen rini.

Me kuaj t'ngarkuem drithë udhtojnë, vetë ulë ndër shej.
«Mbau Dori» — kokën ia ngreh ngadalë me frej.

Kodrës Kuqe ngjiten randë tue u mbajtë në krrutë,
n'ksulën e qiellit dielli nxen — hapin shpejtojnë
m'u ngutë.

---

1) çakalla — trokashka

Te mullini kur mbërrinjë barrët i zbarkojnë pranë ti'
guri i bluen shekujt e harruem n'lahuta e trimni.

«Bluena sonte për darkë se, pasha tokë e qiell,
s'kemi bukë»,
kallinjt' e zemrës n'damar nji nga nji janë sosë, ndukë.

Guri e bluen grunin, thasët mbushen plot miell,
e buka shtrohet para n'sofrën .e bardhë si diell.

Mbi lum mullini i vjetër vajton n'gjuhën e përlotun
çakalla rreh mbi gur tue i zgjue tingujt e kotun.

VEKTORJA¹⁾

Diell me diell n'çardakun e vjetër e t'errtë si burg
mbi pëlhurë e mëndafshë kungohet si n'uratë
ndoj murg.

N't'shtatin kat n'çardak t'kullës rininë e vajton
për 'i fije dashuni gjaku curril n'zemër i pikon.

E ndalun në vek tue lotue nem zakon e kanu'
e doket e stërgjyshve këtyne trojeve që kanë sundu.

Me fije t'pejve n'liq gishtat shpeshherë i thurë,
tue endë e mb'lue n'shula shtatëqind kut pëlhurë.

N'agim ulet n'vek, nisë e rreh me shpatë
me tufë të kuqe çdo kut pëlhurë tue e matë.

---

1) vektorja — ajo që punon në vek, vegjë, avlemend, tezgjah

Tanë ditën belbzon një kangë të ambël si zog!
Fatimen e bukur përherë e zen n'gojë ai log.

N'këto fshate me nderë si kallami asht rritë,
n'çardakun e vjetër ku veku ka rreh çdo ditë.

Dashunia e bren për bariun me dele n'shkrep
që vërrinin e rriti n'kangë me fyell n'at thep.

Veku rreh e ato fshate i mbush dallgë, gjallni,
Fatimja e bardhë digjet si flakë pishe për dashni!

Diell me diell n'çardakun e vjetër e t'errtë si burg
mbi pëlhurë e mëndafshë kungohet si n'uratë
ndoj murg.

MALI

Mixha Qelë përherë e mësyn malin me 'i sëpatë
të futun nën sjetull me atë bisht ahu të gjatë.

Kodrës Madhe ngjitej me hapa të randë ndër stinë,
'i kangë çikniçe tu' e kënuce për jetën dhe rininë.

Kur n'zemër t'malit hynte, fillonte dru me pre
e carrokët n'kasollë e pritshin me zjarr me i nxe.

'I deng të madh e prente, e lidhte me konop,
n'shpinë tu' e qitë kurrizi i pat kërshitë. Krrrop;

«Medet, vetes ia shkurtova jetën, në vërrin e bjeshkë,
tu' u kacafytë me malin n'kët shkamb kam me vdekë».

Kamba kambën ia merrte kodrës tue zbritë teposhtë
mbi deng të druve tu' pushue n'atë mëngjes të ngrohtë.

N'oborr kur mbërrinte ulej mbi një të druve cung,
ofshante thellë me fytyrë të nxime si trung

MEJREMJA

M'ka pa' dashtë dhe mbas meje që ba sakrificë,
buzagaz m'ka pritë te Molla e Egër n'Kalanicë.
Kur m'shifte me lopë n'tela të zemrës më shkrihej
mbas mollës tue nga mundohej që të mëshifej.

N'cak kur mbërrishim m'shikonte me ata sy
të shkruem,
duert m'i hudhte qafës, n'puthje kotëshim t'mashtruem.
Lopëve u grahshim me mall dhe i futshim n'Lug
t'Shavarit,
ndër hije t'shkozave shtriheshim, mbi fijet e buta
t'barit.

Më kujtohet si sot lopët kur shkuen përpjetë
e ne na zu 'i gjum i ambël faqe me faqe tue fjetë.

Kur u zgjuem kumbonën s'ndiem — kishin tretë
si të trenuem maleve ngajshim me, i gjetë.

Mbramjeve kur ndaheshim buzët i rrokshim përngutë,
atë ditë e sot një tel në zemër mu ka këputë.

SANAT

'I karvan nusesh ki'n dalë n'livadhe me mbledhë sanë,
dashuninë e zjarrtë n'grabuja e thekshin si zanë.

Vashat në anën tjetër me tërfurq të frashnjit në dorë,
kabza e vnojshin sanën si shqipet e kreshtës prorë.

I tanë karvani livadheve si orteku bjeshkës rrëshqet,
gjaku gufonte në gjiun e tyne kur kanga majeve zbret.

O, sa ambël, më kujtohet kur Fatimja m'shikoi në sy:
«Shpirt, a u lodhe, sa po të due, në gjak m'ke hy».

E unë me një tërfurk në dorë shumë djersën
e kam derdhë,
këmisha në trup më kalbej prej djersës së verdhë.

Si re e mllëfun karvani zdirgjej livadheve rrëshanë,
grabujat e tërfurqit si shigjeta tue mbledhë sanë.

Dallgë e madhe i mbushte dashuni ato fusha, atë log,
n'adrën e gjakut prehem n'at gulf zjarri si zog.

MALSORJA

Ndër ara e livadhe me rrezet e arta të diellit
zbardhon si hark drite n'agun e hershëm të qiellit.

Me shat e kosë n'punë, çdo gja i shkon për dore,
në Dushkajë përmendet — «beli¹) ishte malsore».

Si ma të mirit mashkull djersa në fushë i ka mbetë,
peng bujarie që mundin ka mot n'këto brigje e ka tretë.

Praku i votrës si në diell n'zemrën e saj piqet
as barra e miellit shpine kurr për fëmij s'i hiqet.

Vetë në arë, livadh, mulli, puna e lypë n'mesditë
e me sëpatë në mal drutë e dimnit i krasitë.

---

1) beli — me të vërtetë

A LAVRAM

Me Murroja baba gjarpnushëm i ndanë hullitë,
n'sarnishta përzihej kanga e fshatarve çdo ditë.

Djersa korrizit t'shpinës si lum gjakimi i zbret
e këmisha e arnueme kurr dy javë s'ia pret.

Mundin e derdhë nëpër lavër plot gaz e mall
se ajo verë shpresat e kuqe n'zemër do t'ia kall.

E tanë fusha çahet mu në zemër — bahet ugarë
me duqet e gëzimit baba tokën e ngin me farë.

Murrojat shkojnë mbas kokrrat tuej i mbulue
me therrë të vllaçës¹⁾ ugarin tuej e rrafshue.

---

¹⁾ Vllaçë-a = trinë, lesa

ARA

Mbas Kodrës së Djegun i kem' pasë nja pesë argat arë¹⁾
ku rritej misri i shpeshtë, groshë, tranguj e barë.

Dy herë e mihshim n'verë dhe e ujitshim gjatë vjeti,
kora harlisej e zemra e babës mufatej si deti.

N'vjeshtë gëzimi n'zemrën e babës përherë a' derdhë
— «Groshë duem sot n'arë mbas kodre me mbledhë».

Me kofina n'dorë dilshim dhe ngjitshim n'për shullajë
dita ecte e s'mund e mbushshim një kofin bishtaje.

Groshën kurrë e mblidhshim e bajshim tubë n'oborr
me drepinj e rrëzonim për tokë, arën, tue konr.

---

1) pesë argatë arë = pesë dynymë arë

SUKA

Oj Sukë, që ngrehë kokën nëpër stinë t'mërdhime,
log blegtoresh — kah kanga ngjitëm n'marshime.

Maja jote, që ndritet drejt qiellit, zemrën ma grishi
për gjurmën e harrueme n'shkrep vallë t'mos e prishi.

Malli më përvlon prej largësive kur t'i lëshoj sytë,
atë verë e përtrij si ujk i malit në dashuni mbytë.

Por diçka më bren tanë jetën kur e shikoj atë thep,
kur n'cikol vërejsha barijt që fyellit ia thonin n'shkrep.

Prej majës shikova fshatrat përfundi t'shtrime n'lugajë
me drrasa t'mbulueme e t'nxime n'tym të stinve
n'shullajë.

Grigja grigjën e ndjek tue u ngjitë përpjetë majës
nëpër polica¹⁾ të gurve barin tu' e këputë lugajës.

E çdo verë bariu ulë n'maje fyellit zjarrshëm ia thot
n'frymzim tue lanë gjurmën që stinve s'harrohet
për mot.

---

polica = rrasa

KRONI

Nuset me bulerë n'cep t'krahut karvane ngjiten shpatit,
nën hije të pishës e presin rendin te Kroni i tbanit.

Rend me rend bulerët e shekat vehën nën gurrë
e zemrat mallshëm freskohen nën hije n'atë currë.

Rranx stomit¹⁾ bulerët e mbushun ujë i rëndojnë,
për ditët e çiknisë me sho'shoqen lotojnë.

Të mbramen bulerë prej gurrës me hjekë presin
si karvane kalorsish së bashku asaj rruge të zbresin.

Për në tban secila rrugës ndahet e zbret rrëshanë
gjumin e ambël njena tjetrës tue ia lanë.

---

1) stom — e ngritur e tokës si bregore

TË QETHUNAT

1.

Majet e Shtadimit flakronin prej diellit të kuqremtë
prej tbaneve ndihën zanet: «O eni shokë

t'i qethim dhentë!»

Para vathit tyta e kallun n'rrufe gjamë i mbushë lugjet
e me rrezët e agut majet shkrepin flakë,

ndriten muzgjet.

Tbanishtat për rreth zgjohen, barijt gërshanët

mprehin,

n'shokë i fusin nën gujë e për rranxë tbaneve zbresin.

Rreth vathit tubohen tue pritë sho'shojnë n'ledina,
ogiçi e tund në qafë kumbonën rrethue n'vath

me trima.

Pleqt' me gaz ndër rrudha rroshkun e ndezin flakë
— «Oh ç'na kujtuet rininë», — shifni sa jemi mplakë.

Zonja e shpisë me buletë ua ndanë nga një gotë sherbet
— «O, për g'zim çdo mot, e zoti u dhashtë bereqet».

2.

I zoti i shpisë me kambë të mbarë derën ia çelë vathit
tehun ia ven dashit, e duert i lajnë n'currila t'gjakut.

Secili zen vendin e vet si cubat dikur mbas shkambit
në atë rogë livadhi me gërshanë në dorë bri tbanit.

Bardhoka e syka vithet shkojnë vathit tue i dridhë
para qethtarve që gërshanët u shkëlqejnë si diell.

Bashkat e leshit si vetimë gërshanët shkojnë tue i pre,
tue i qethë rrunxakët së pari n'atë agim që dielli
sa ka le.

Mahitë¹⁾ e barijve mallojshin në rroshkun e mallit
djersa tue u zbritë gurrë e bardhë lulës së ballit.

Fyelli pranë qethtarve zemrat i mbushë zjarr e mall
me tambëlborë²⁾ tue shue etjen, atë gulf gjaku që kall.

1) mahitë — shakatë — shpotitë

2) tambëlborë — qumësht me borë

Bashka bashka lesh bardhokash mbushet ledina
që dritën e diellit e thejnë si pasqyrë n'kodrina.

Bardhokat i qethin me renda, katror e hajmalija —
për t'shkëlqye si pllumbat barijt' / i ka djegë dashnija,

Deshve ua lanë jakat në qafë e krahët mbi shpinë
që para tufës me flakrue si drangojt në rudinë.

Gëzim ma të madh se të qethunat nuk dijnë
gazi i përflakun në ballin e tyne digjet si beqarët,
bjeshtatarët,

Kanga merr dallgë tue mbushë shkrepë e curra
tue shtegtue nëpër të ngrime e të bardha gurra.

Prej rroshkut të mallit që damarve të gjakut gufojnë
shprazen tytat shpat me shpat — zemrat mall pikojnë.

SHKALLA NË ROGË

Mbas shumë vjetësh mbërrina edhe 'i herë te
shkalla n'rogë,
ku peng pata lanë një puthje nën hije
te ai i ambël log.

Fjala e Fatimes m'u kujtue kur e mërdhezun
m'pat thanë:

«Për ty zemra po më digjet si rrëshinë, pasha atë nanë!»

Nji e rrëqethme më shkoi trupit e mbeta si trung
gjaku i gufuem më hypi në fytyrë, 'u shtanga si cung.

Bjeshkës u lëshova nëpër kroje e mrize, curra e qeta,
gjurmën e harrueme dikur hijeve fare s'mund e gjeta.

Me mall i ngopun atë ditë u ngjita deri në mokna
frymë i mbushun tue mallkue zakone e t'lashta dokna.

KUMBONA

Në qafë t'ogjiçit tundet madhnushëm kumbona
majeve e cikoleve si dallgë përplaset jehona.

Grykës e bjeshkës n'ballë të tufës ogjiçi prin
kangët e harrueme n'shpirtin e malsorëve i përtrin.

Frym'zimi digjet n'kumbonë e n'brinat e ogjiçit të zi
me jaka e bashka leshi të lëshueme për tokë. Dashuni!

«Kumbon't e ogjiçeve të mi n'këto male
Bjeshkët e Nemuna janë dridhë, prej tingujve gufue».

A FYELLI X

Thekshëm thehet fyelli n'për shkrepë, lugje e brigje
e unë heshti para tij tue andrue veten n'ato shtigje.

Fëmininë e lekosun rrugëve përmallshëm (e androjt)
që me fyell n'gojë izdeshë e zbathe kodrave t'këndojt.

Dikur me një strajcë e një tas të vogël t'lidhun n'brez
jam ngrehë mbas tufës mëngjeseve t'brymösuna
plot shtrez.

Porë fyellin n'ato brigje kurr' s'kam mund
me e hjekë gojë,
tue këndue për fshatarët e mi që jetonin n'këto troje.

Zjarri i ditës më ka përcillur mbas tufës diell me diell
n'agime e muzgje gishtat e mi kanë lodrue mbi fyell.

Sot n'gjuhën e fyellit belbzoj rrugëve të jetës përherë,
miq, besoni! Frymzim të thellë të vargut fyellin
c kam për nderë.

LISI

N'megje t'arës e kem pasë nji lis t'madh plot degë,
motet i kam lidhë për të — mall i zjarrtë më djegë.

Hije të madhe bante me ato degë të gjata mbi ledinë
për shtatë - tetë sofrë burrash që mihshin n'shpatinë.

Dielli i flaktë n'mesditë hovshëm kur niste me pjekë
shtatë - tetë sofrë shtroheshin nën hije me hangër drekë.

SHKOPI I TUFËS

N'prag të vathës mbas derës kotet 'si shigjetë
e këputun
e kalamendet nëpër stinë t'mërdhime
si pranverë e vuejtun.

Sa herë kthehem në shpi, i afrohem dhe e shikoj
në mall,
nji tufë kujtimesh në zemrën flakë fillojnë me m'u kall.

Për trupin e latuem dikur me 'i thikë t'bukëve t'nxime
kangët i kam rreshkë në zemër plot brenga e kujtime.

Shum' kangë dikur si barij së bashku me te i kam thurë
mall i zjarrtë ka rigue në shpirtin tim të fortë si gur.

Stin've me te vuejtje e gëzime i kam harrue
nëpër kodra
e në gjuhën e zjarrit kam belbzue, si fëmija në lodra.

Kurr prej dore s'e kam lëshue atyne brigjeve tretë;
lëkura e rjepun në therra e çëpojka mbas grigjës
ka mbetë.

Gjamët e mia gjithmonë m'i ka prajtë e shue ndër stinë;
për një kangë në votrën e zjarrit e kam djegë rininë.

SHKOPIT I TËTË

Sa kujtime më solli ky shkopi i harruem ka mot
n'kët derë,

borxh ia kam pasë me i këndue n'rrugët e jetës përherë.

N'prag të vathës mbas derës kotet si shigjetë
e këputun

e kalamendë nëpër stinë t'mërdhime si pranverë
e vuejtun.

Kanga dritëz në odë si dëgulli i fyllit të trembur
malojësi thone: «Këto troje shkane shkane kute
gjak hunduar».

Sharkia djen, kishin shpeshin në të u gërritë
e ende
Telat tue i xiglohshin e malsojëve
tue u shembë.

SHARKIA

Mallshëm gjyshi ulë n'odë, kotej n'tingujt e sharkisë,
dhe nisi të androjt për ato ditë të shkueme t'pleqnisë.

Vërente me ata sy të futun n'gropë e të mbushun
me lot
nëpër mend e endte kohën e mbetun në beteja ka mot.

«Fole një fjalë», — i tha dikush që gjaku i vlonte
deri n'thembër.

«S'po di, se një tel malli këputë m'u ka moti
në zemër...»

Telat e sharkisë xiglohshin me një tezgjah t'qershisë
«Oh, të lumtë dora Ceno, ç'ma hoqe atë duf
t'mërzisë»!

Kanga dridhej në odë si tingulli i fyellit të trembun
malsorët thonë: «Këto troje s'kanë shkue kurrë
gjak humbun».

Sharkia bjen, gishtat s'pushojnë n'te tue u gërrithë
e endë,
telat tue i xigluë, ortëku mbi zemrat e malsorëve
tue u shembë.

N Ë L A M Ë

Sillshin kuajt rreth e rrotull lidhë për mullar
gruni bahej kokërr e kuqe, me mbushë një hambar.

Si sot më kujtohet ajo dallgë që rroku atë log
kur im at me 'i lmezë¹⁾ n'dorë britte: «Y gjog, gjog»,

Kallijt nën patkoj t'hekurt shkonin tue u pre.
«— Për hajr, o Malë, e me nafakë të qoftë buka e re!»

Kashta këputej, e rend me rend hiqej me grabuj
gruni kokërr në lamë tubohej në dy a tre grumbuj.

Me lopatë hudhej gruni n'atë anë kah frynte era
kokërr e kuqe shkëlqente, zemra hapej si dera.

---

1) lmezë — shkop i gjatë

NDAMJA

Sytë i shkrevë largësive tue shikue atë rrugë të heshtjes
kur çdo hap të largonte nga unë dhe shkrumi
im i mbetjes.

Po! Sytë i shkeve largësive kah ecshë me shami
t'bardhë
e unë ulë n'kodër nën qarr lotonja, a thue prap
ke me ardhë.

Sa shpejt u largove me lotin e dhimbjes në zemër,
në sy,
e unë sytë i dogja në gaca për një lindje të kuqe në ty.

E sot, si hije më ndjekë mbrapa nëpër rrugët e jetës,
rrudhat e motit janë shtue n'ballin tim, n'logun
e betejës.

Diçka më mundon në zemër, sytë e bleruem tue
m'i stërpikë
e në shpirtin tim çdo ditë gjak pikon nga një pikë.

FJALËT E PATHËNA

VEGIM

Retë e kuqërremta m'i thyen eshtrat në rruzë¹⁾
e shikimin ma këputën që ëndërronte Jugun,
duart i zgjati ta rrëmbejë diellin në buzë —
pse vallë asaj luleje ia këpute trugun?...

Mbi krahun e atij lejleku e thërras një këngë
për pinjojt' që vijnë pas nesh gjer n'amshim;
çdo herë vetes mundohem t'ia shëroj një brengë
dhe atij korbi që krahun ia këputën n'udhëtim.

1) Rruzë — kurriz.

FJALËT E PATHËNA

Migjenit

Kanë ngelur diku në shpirt të pathëna do fjalë
në netët e zgjuara pranë dritares në gjënim,
heshtjen e zjarrtë pamëshirë e gëlltit'i valë
e shembur mbi zemra për një fije ngushllim —
fjalë e rëndë si plumbi moteve ka heshtur në ne
që n'pamakët e këngës të lindë një ditë e re.

Buzët e thara njëra mbi tjetrën rrëxohen ftohtë
n'ato duhi ku një frymë e lehtë endej n'për dhomë,
duke bredhur si zog që ikë nga çerdhja e ngrohtë
dhe vrente lehtas n'një skutë shtatore një kufomë —
një shpirt në breg të buzëve hidhej e përhidhej
n'dyluftim me vdekjen si zog n'hapësirë nuk lidhej.

Të pathëna e të pakënduara atëbotë mbetën këngët
e Mjerimit, që ishin ngritur si kala mbi kufomë,
vuajtje e gjak kanë vjellë edhe të shpirtit plagët,
e mbi të të varfërit kanë ndier të rëndë një aromë —
me tingujt e fundit n'at bukuri t'shëmtuar dehej,
ai zjarr i fjetur n'këngë buzëve t'poetit prehej!

KATALLANI

Përpëlitet në kafkullin e vet të na shohë mu' e ty
nga një vdekje ftohtë e puthë n'ballë çdo ditë,
dhe botën shtatzënë e shikon me të vetmin sy
duke ëndërruar syrin tjetër mrekullor t'padritë.

BREDHËSI I RRUGËVE TË MEKURA

Kot kam dalë të shetis livadheve të djegura
duke kërkuar si thneglat do lot e gjurma,
në mua ndihet e një ujëvare të bardhë zhurma
dhe iki, iki si bre dhës i rrugëve të mekura.

U ula në do gurë t' mbuluar moteve me myshk
e syri iku n' bukurinë e kuqe t' asaj fjale,
do zogj u ngritën mbi brigje prej një vale —
n' vegime kohe palohet' i shtresë me ndryshk.

Iki shesheve lehtë me zjarre këngësh në gji
duke i mallkuar njerëzit që s' kanë besimin —
«Hesht i marrë!» — dëgjove një zë që u zgërdhi.

Vallë i tepërt qen kam bërë për njerëzit që i dua?
Vetes s' i besoj! Ne endiejmë thellë pikllimin —
edhe ai zog vere për atë këngë është hidhëruar!

PASQYRA E LËNDËS

Lahuta	3
KROJET E BARDHA	
Kroni i Xhevit	5
Kroni i akullit	6
Kroni i studencit	7
Kroni i Islamit	8
Livadhet e gjakut	9
Livadhet e yjeve	10
Livadhet e thata	11
Livadhet e buta	12
Kodra e Roges	13
Kodra e Rrezes	14
Guri i shkallës	15
Guri i nuses	16
Guri i shpuem	17
DALLGËT E VËRRINIT	
Kanga	18
Guja	19
Djepi	21
Zgjedha	23
Parmenda	24

Rrahu	25
Postaja	26
Sofra	27
Kasolla	28
Kthimi	29
Drapni i këputun	31
Bariu	32
Mullini	34
Vektorja	36
Mali	38
Mejremja	39
Sanat	40
Malsorja	41
Lavra	42
Ara	43
Suka	44
Kroni	46
Të qethunat	47
Shkalla në Rogë	50
Kumbona	51
Fyelli	52
Lisi	54
Shkopi i tufës	55
Sharkia	57
Në lamë	59
Ndamja	60

MË BEKUI PA GJUHË

Vegim	61
Fjalët e pathëna	62
Katallani	63
Shkëmbi	64
Flaka e zemrës	65
Bredhësi i rrugëve të mekura	66